

har faaet Parikronen, saa var den højtærede Statsminister — jeg tror, det er ham, man her fremhæver — Manden, der ordnede det, til Trods for at Venstre ikke havde kunnet løse dette Spørgsmaal før Valget 1924. Men nu kommer der dog, og det anerkender jeg, fra den højtærede Finansminister nogen Anerkendelse af, at det ikke har været noget galt Finansstyre, der har været i de 2½ Aar, Ministeren var borte.

Dernæst nævnte den højtærede Finansminister den Stigning, der havde fundet Sted paa de militære Budgetter, og sagde, at „det Budget, der her er opstillet, er da et Budget, som maa anses for et Normalbudget i Henhold til Forsvarslovene af 1922“. Ja, undersøger vi, hvad Militæret koster, og tager vi ikke blot de to Budgetter, men de Udgifter, der falder paa Pensionerne, paa Udskrivningen, paa Indkvarteringen, saa naar vi op til et Beløb af 60 Mill. Kr. aarlig som det, Militærvæsenet koster Danmark. Men naar Ministeren sagde, at det var et Normalbudget, tror jeg alligevel, at Ministeren vist ikke rigtig kender Budgettet, for jeg kan ikke tænke mig, at han vil kalde det et Normalbudget, naar den højtærede Forsvarsminister i Aar fortæller: for at spare paa Grund af den trykkede finansielle Tilstand slider vi løs paa Materiellet uden at forny det, vi anskaffer ikke Knive, Gafler, Skeer, Tallerkener, vi bruger af Beholdningerne, det gjorde vi i Fjor, og det gør vi i Aar paa Grund af den finansielle Situation, vi anskaffer ikke nyt Tøj, vi slider løs, bruger af Beholdningerne og sparer paa den Maade 650 000 Kr. Mener den højtærede Finansminister, at det er et Normalbudget i Henhold til Militærlovene af 1922? For saa vil vi jo, hvis den Ulykke skulde hænde, at Hæren skulde mobiliseres, blive stillet som i 1914, vi vil fuldkommen savne Tøj til Hæren.

Nu kunde det ikke falde mig ind at gøre Indvending mod Beparelsen af de 650 000 Kr., for det er min Forvisning, at inden vi faar Beholdningerne opbrugt, har vi naaet til at faa Hæren afskaffet og Afrustningen gennemført, og saa er der kun al Grund til at slide løs paa dem; men noget andet er det jo for Venstre selv at sige: vi anskaffer ikke mere Knive, Gafler, Tallerkener, for den højtærede Minister sagde jo i Fjor, at det ikke var Meningen at indføre den kinesiske Skik at spise med Træpinde, men at der virkelig skulde bruges Service, og saa vil der jo komme den

Dag, hvis de ellers faar Lov at blive ved, da der skal bruges flere Gafler og Knive, og saa faar man en større Udgift.

Dernæst er der Spørgsmaalet om de 2—3 Mill. Kr., der atter anføres til Anskaffelse af Materiel. Jeg havde oprigtigt haabet, at naar den højtærede Minister i Fjor anbefalede, at de 3 Mill. Kr. til Anskaffelse af Kanoner, Rekylgøveværer og andet Materiel nedsattes til 1 Mill. Kr. for indeværende Finansaar, skulde det gælde indtil videre. Nu i Aar kommer man igen og kræver 3 Mill. Kr. Kunde man imidlertid ikke lige saa godt spare her, som man kan spare paa Knive, Gafler og Uniformer, og bruge af Beholdningerne? Kunde man ikke skyde det ud og se Tiden an? i Stedet for at bruge 3 Mill. Kr. kunde man saa ikke nøjes med atter i Aar kun at bruge 1 Mill. Kr.? I dette Aar, hvor alle erklærer, at Arbejdsløsheden er særlig stor, siger man — uden at røre ved Hovedbevillingen 30 Mill. Kr. —: Vi vil ogsaa gøre vort til at raade Bod paa Arbejdsløsheden, og derfor nedsætter vi dette enkelte Aar Udgiften til dette Materiel fra 3 Mill. Kr. til 1 Mill. Kr.; men næste Aar sætter man den op igen til 3 Mill. Kr. Det er dog en forunderlig Maade at lave et Normalbudget paa, at man saaledes kører op og ned. Jeg vil henstille, at den højtærede Finansminister søger at gøre sin Indfyldelse gældende overfor den højtærede Forsvarsminister, saa han lader Kanoner og Rekylgøveværer dele Kaar med Gafler og Knive og derved sparer 2 Mill. Kr. Det synes jeg, vilde være naturligt og godt.

Den højtærede Statsminister nævnte i sin Programtale, at det, som maatte blive Opgaven i Vinter, var at faa Skatterne reduceret; herunder maa Formueskatten til Staten komme i første Række, idet den ikke alene i Forhold til andre Landes Formuebeskatning er ekstraordinær høj, men ogsaa under de nuværende Erhvervsforhold staar i et afgørende Misforhold til Formuernes Afkastning og i Forening med de kommunale Ejendomsskatter i overmaade mange Tilfælde kommer til at virke som en Formuekonfiskation. Og den højtærede Finansminister sagde i sin Tale ved Forelæggelsen af Finansloven, at vi ganske vist nu havde faaet Udgiftsbudgettet bragt ned til 286 Mill. Kr. mod 111 Mill. Kr., eller maaske rettere 99 Mill. Kr., i 1914, men der var jo langt tilbage, inden vi naaede tilbage til Forholdene i 1914.

Efter disse Udtalelser baade af den højtærede Finansminister og af den højtærede Statsminister maatte man jo tro,